

Kis ballada

*A sofőr nem hitt a szemének,
ideje sem maradt fölfogni,
mi is került látóterébe,
miután már nem látott semmit,
a vakító nap fényessége
a tettesről az áldozatra
terjesztette a sötétséget,
s egy másik világba vakolta,
az echósszekér meg se rendült,
mintha valaki óta volna,
csak a fehérr, kardszarvú ökrök
álltak szegedig a karambolban,
és a folt a Renault motorján,
egy bolond magyar nomád vére,
kalandnak vélte Európát
két ökrrel és négy keréssel,
aztán az ökröket kifogták
már Villard-Bonnot közelében.*

KRUSOVSKY DÉNES

Szépen eltüntetnek

*Beindították a fadarálót
odalent, most egy szót
sem lehet abból érteni,
amit egymásnak mondunk,
ha mondunk egyáltalán,
de hát úgy látom, mozog
a szád, előbb a nagy ágakat
vágják le láncfűrészsel,
aztán a törzset döntötték el,
és most ez a darálás,
pusztul a délután,
árnyékuk sosem lesz már,
mozog a szád vagy csak remeg,
nézem a darálókat az ablakból,
szépen eltüntetnek mindent.*

Pügmalión

*A sírköves udvarában
szobrok is álltak,
néhány szomorú angyal,
Michelangelo Dávidja
különböző méretekben,
egy szökőkútmedence közepén
meztelen, antik nőalak,
Buddha és Jézus,
többféle oroszlán és sakál,
egymást ölelő szeretők,
sokáig néztem őket,
aztán rám szóltál,
mi nem ezért jöttünk.*

Belemarni késő

*A fák is megbosszulják
majd a gyümölcsüket,
csak ők türelmesebbek,
ezt hajtogattad a bazaúton,
én meg a hónod alá nyúlva
cipelitelek, és akárhogy
könyörögtem, hogy húzd
össze a kabátot magadon,
csak neveltél, de nem is ez,
hanem a hó maradt
meg bennem mégis,
mintha rohadni kezdett
volna, akár egy idegen
test gyenge húsa, és hiába
vetettük rá magunkat kiébezve,
belemarni késő volt már.*

Este

*Megágyasztak nekünk
az avarban, mutatják, de hát
azt sem tudták, hogy jövünk,
nem hiszem el, a város szélén
a felperzselt nádas sötét függönye,
vagy máris alkonyodik,*

*hajtják be az állatokat, gyerekeket,
frissen meszelt falak között
a zavart várakozás,
ó hogyne emlékeznék, mondom,
amikor megkérnek, hogy segítek
begyűjtani a hátsókertben
az abroncsokat, mintha nem is
telt volna közben az idő,
otthonosan lobogtatom a fáklyát,
pedig, mint az idegenek, tudom,
hamarosan terítékre kerülünk mi is.*

Stráfkocsik köröznek

*A szomszédban szögeket
vernek a falba, ugyanaz
a gyanú, mint olvadás idején,
előtűnik-e valami,
amit többé nem akartunk látni,
felkapcsolom a villanyt,
figyelem, átüt-e a hegyük,
makulátlan, hófehér sík,
odalent valami kíméletlen zörgés,
nem hoznak, nem visznek
semmit, a háztömb körül
üres stráfkocsik köröznek,
valamit mégis akarnak tőlünk,
hogy nem hagynak el,
valamit akarunk egymástól is,
megfogom a kezéd,
mint egy gyeplőt, tartom kicsit,
aztán óvatosan beejtem
a fáradt lovak közé.*

KUSTOS JÚLIA

bizalom

*nyolcéves vagyok, amikor a nyári táborban
titkokat vallunk meg egymásnak,
olyan dolgokat, amiket senki sem sejthet.
és szabályunk szerint, még ha nem is hibetők,
igaznak kell lenniük.*